

FÖIÄ ENCICLOPEDICÄ LITERARÄ, ** APARE IN FIECARE LUNÄ DE DOUE-ORI

Prețul abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria 6 coróne

Pentru România și străinătate 8 franci

Inserate 1 cm. o dată 2 fil. de două-ori 3 fil.

PROPRIETAR ȘI EDITOR:

GEORGIU M. UNGUREAN

REDACTOR RESPONSABIL:

S. P. SIMONU.

Tot ce privește fôia sunt a se trimite la

Redacția și Administrația „Rev. Ilustrată“

Bistrița, strada Lemnelor 44.

Creștinism și Românism.

— Din Istoria civilizațiunii poporului român. —

(Urmare.)

Creștinismul și Românismul națiunii române dela Istru și Carpați, nu a fost singur în elementul său; — el a fost în societate și atingere mediată și imediată cu alte elemente religioase și mediat apoi prin acestea, cu elemente naționale și de rasă diverse: Creștinismul și Românismul națiunii daco-române dela Istru și Carpați — mai cu sémă, după trecerea și apunerea ordelor barbare și în timpul din urmă a *Evluii de mijloc* vinc în societate și în atingere cu de o parte: *Grecismul și Slavismul*, ér de altă parte cu *Catolicismul*, *Calvinismul* sau *protestantismul* din Ardeal și Ungaria.

Creștinismul și Românismul poporului nostru, pre acelea tîr_puri trăia între două mari elemente, — unul în *răsărit* și unul în *apus*!... Durere, că fiind religionalminte, Românul, legat răsăritului, nu puțină daună a avut în Românismul său, în aventarea la o stare mai bună de cultură și civilizațiune. Și éráși, dacă vrem se fim fideli scriitorî ai unei istorie pragmatice, trebuie se ne întrebăm, dacă fiind Românul legat, *religionalminte apusului*, ar fi avut mare tolos și avantajul cu privire la Românismul său și la aventarea sa. pre o tréptă de cultură în acesta patriă alătura cu alianța „*Trio Națiunum*.“ E acesta o întrebare deschisă, fie-care póte se răspundă. Cea ce *însé e secur și scim cu tofű este*, că Românismul legat răsăritului prin religiune. a decădüt fórté tare, chiar în timpul mai dincóce, chiar în vremea, când începea a se ivi Aurora diminetű de desceptare din somnul cel de mórté, pentru tóte popórele Europei. Dacă, n'ar fi fost, poveste, de Românismul din Ardeal, și nu ar fi trăit acest Românism, ca se fie un Apostol pentru Românul *grecit și slăvit*, atunci România de astădi cu 50 de ani ar fi mai îndérept.

Dar se mergem în ordine!

Da odată cu trecerea Transilvaniei la casa habsburgică prin depărtarea lui M. Apaffi II. la Viena, atât în provința religionară cât și politica a început a se ivi un *curinte nou*.

Acest curinte la a. 1848 apare pre față cu menirea scrisă pre frunte: *Jos cu feudalismul, jos cu sclavagiul consciințű!*... E bine, fructele libertății, carea a urmat feudalismului și jobăgiei le-am vėdüt — dar vedem și fructele *libertății consciințű*, carea a urmat sclavagiului. Cu adeverat vorbind, a fost prea matură și este și astădi libertatea consciințű; ea a degenerat astădi în: *Inter confessionalitate* sau cu termin germán „*Confessionslos*“ ca și libertatea prea mare în libertinism și liberalism franema conic. —

Pre timpul anterior, Unirei Romănilor cu Roma, trei elemente, se luptau unul cu altul: *Turcű*, *Nemțű* și *Ungurű*. Turcű sunt bătűti cu multe greutăți de cătră Nemțű, — reinăn Ungurű și Nemțű, — ci Ungurű se pun în alianță cu Nemțű, după ce acestia iau scăpat din gura Turcului, și de poruncile Pașei de la Buda și de la Orade. Turcű în pacea de la *Carlovűtiu* abdic de dreptul de protecțiune preste Ardeal. Cu acesta ocasiune se denumi, și *prima comisiune micstă*, pentru regularea confiniălor între Ardeal, Moldova și Muntenia. Revoluționariul Tökölűi, era la ordinea diley. Cu mutarea cancelariei aulice transilvaniene în Viena, au căpătat și Romăniű, ca *confesiune aci un secretar și un cancelist*. În Transilvania se începú acum așa numitul „*Guberniű*“ ...

Am făcut acesta ajeptare în istoria politică a Transilvaniei ca se pricepem pentru ce o mulțime de *Iesuiű* se rentóse în acest interval de timp éráși în Transilvania, acum când ajunseră Nemțű adecă catolicismul de asupra față cu protestantismul, deși mai înainte s'a enunțat prin *Diploma leopoldină* emanată în a. 1632, cu ocuparea Belgradului prin *Ludoric de Baden*, — în pt: 3. că în Ardeal nu este iertat se vină alte caste de călugărî catolice — afara de cei, ce erau deja. Și acum acesti călugărî deprinși în politica, au și pretins ca articiű din *Compilate* și

Aprobate contra ordului iesuitic să se nulifice, deși *Diploma Leopoldină* în pt. 4 a confirmat Aprobatele și Compilatele?! —

După devingerea lui Fr. Racotî prin gen. Rabutin și Br. Tige și prin urmare după ocuparea din nou a Ardealului, în a. 1709 Capitala țerei se mută din Alba-Iulia la Sibiu, unde guvernau generalii împărătești. — Acestea permițându-le, înțelegem prea ușor influința Iesuiților și a catolicilor în Ungaria și Tvania. Las, că mai înainte, cu începerea reformățiunii, și cu *Principiul reformății*, când religiunea calvină era predominantă. și „*Fő Vallás*“ — catolicismul era în decădінță, Iesuiții au fost scoși din țera în mai multe rânduri! Preoții români erau datorî a solvi *Proprietarilor*, onorariul de *decimă* și erau invitați la unire cu calvinismul. Cei ce au trecut la Calvinism, se înțelege de sine, că au trecut la Maghiarism ca și cei ce au trecut la catolicism, cum a fost d. es. familia *Mailat* din satul *Comana*, districtul Făgărașului. După mărturia lui *Gr. Iosif Keményi cea mai mare parte a Magnaților țerei* sunt de origine, români, ai căror strămoși au trecut la catolicism sau calvinism. —

Era un timp acuma când era o luptă mai mult de simțeminte religioase ca de simțeminte naționale, căci deși erau recunoscute numai 3 națiuni în Ardeal, totuși erau 4 religii, sau vorbind în termen *juridic civil*, cu „*drept de indigenat*“ și cari erau *catolica, lutherana, calviniana și unitara*, de unde esclamă chiar un Ungur și dice că, trei Națiuni: Unguri, Săci și Sași și patru religii *sunt cele șapte (7) pëcate ale Transilvaniei!*

Religiunea a cincea (5) era religiunea poporului român, adică *greco-orientala sau orientala* — fără drept juridic de îndigenat și numai tolerată.

În această stare, sub atare zonă, în o așa lume era preacum, Creștinismul și Românismul Românilor. — Dar se nu vă trecă din vedere a nu face la acest loc și o întrebare, că adică nu s'a interesat nimenea de Român acum, a-l câștiga pentru sine?... Nu s'a nisuit nici o *castă religioasă*, antagoniste între sine, ca se-și mărescă numărul cu proseliți de la vre un neam de oameni și cu noi cathecumeni — *dicem castă religioasă și nu națională*, pentru ce, sciiți cu toții — căci era la ordine acum mai mult cultul ca sângele — cultul era națiunea. —

Cum am arătat, Germanii sau Casa austriacă era acum la putere, începând cu *Leopold* și când am dis casa austriacă, — am dis *catolicismul*, prin urmare catolicismul a și prins a politisa cu orientaliți — adică cu Români, pre cari îi vedea de o parte că au fost și sunt invitați de protestanții la o unire cu ei, er pre de altă parte că sunt un popor delăsat în scirea lui D-deu, fără nici o emancipare politică, religioasă și culturală. Ei le diseră: „*Veniți cu noi, la unire, vă vom da drepturi, vă vom da, Diploma Leopoldină, vă vom face oameni între oameni, cetățeni între cetățeni și nație între nații! Veniți cu noi la unire, că ne vom interesa de voi și nu vă vom lăsa perduți, vă vom face școle și biserici, vă vom face și croi Instituțiunii de cultură și de creștere, că iacă *rouă răsăritul* nu vă face nimic, nu vă are grigea, nu se interesază de voi — er voi sunteți lăsați de capul vostru, fără știință, fără învățatură, fără școli și fără cultură!“*

Ore drepte se fi fost acestea și pre acest timp așa se fi stat cu Creștinismul și Românismul unui popor dintr-o Tisa și Tulgheșiu?

Se vedem mai întâiu, „*ce putere*“ a fost acel *răsărit* față cu sine însuși seu cum am dice „*în se*“ et „*ex se*!“ și — *față de alții?*

Mohamed II. luând Constantinopolul, intră în biserica S-tei Sofie cu calul călare, derima *crucă* cea sântă de pre altar, și *Icoana Precestei (Hodegetria)* o derimă în bucăți, simbolizând despicierea Creștinismului, din cele patru părți ale lumii. Capul lui Constantin IX se trimite prin Asia de arătate, pre cum a făcut mai înainte *Murat*, tatăl seu cu capul precipitatului rege unguresc, *Vladislav*, care a cădüt în lupta sângeroasă dela *Varna*. Istoricii susțin că la căderea funestă a Constantinopolului a contribuit mult și diferințele dogmatice între Greci și Latini. „*De cât se fim una cu Latini, mai bine ne înbaram pentru haremurile sultanului!*...“ Strigau călugării și călugărițele grecesci. Din neunirea Creștinilor au câștigat păgânii. Se afirmă, că pontificele roman — ar fi chiar oferit ajutor Grecilor, cari se nu-l fi primit și că acest Pontifice de supărare cădu la păt, aușind de căderea cetății, și nu s'a mai sculat. —

De aci încolo, vai și amar de sörtea Creștinilor orientali — și de puterea bisericeii orientale. De la căderea Constantinopolului, nu era permis, să se ridice vreo biserică, fără a depune în mâna Sultanului o sumă mare de bani. Patriarhul ecomenic se confirma prin sultanul, și acest Patriarh sta ca frunza pe apă. Ei, dar și aci la alegere de Patriarh da tonul punga cu galbinii, turnați în sacul fără fund al *Marelii Vizir*.

E adevărat, că'n timpurile mai târșie Rușii veniră în ajutor cu arma, în contra Turcilor, dar ei făcêu această și din scop politic, cum a fost *Petru I* și *Catharina II* o femeie genială pre cum și principii *Witgenstein* și *Pahlen*. Și ce folos au mai avut și Români din această invasiune muscălească? Au avut atăta folos, că țera lor, satele și cetățile erau călcate de miș de ostașii rusesci, și deveneau teatru de luptă — ma, au avut și acel folos, că cunoscând Rușii țera românească, li sau aprins pofta pentru densă... ca Judeilor pentru Chanaan și ca lui Tuhutum pentru Ardeal. Și cu toate acestea, prin Ruși a câștigat România mult, dar numai în mod fatal și fără intențiunea lor.

Ba, încă Moldova și Muntenia deveniră sub Protectoratul Rusiei și a Inaltei Pörte; etc. etc. Școțele române erau controlate, să se vadă nu cumva în ele se propun idei anti rusesci? — Persecuțiunii de Boieri și Români — depunere de Episcopi ca p. es. depunerea Metropolitului *Beniamin*. Întorcându-ne la Greci, — ei erau răi și perfidi față de elementul român gr.-oriental. Nici odată Grecii nu sufereau școle românești: metropolitul *V. Lupul* suferă göne numai și numai pentru zelulu seu de a răspândi lumina între Români. În revoluțiunea de la 1848 chiar Patriarhul a destituit pre Metropolitul *Neofit*, pentru că a luat parte la aceea mișcare. În timpul ideii *pentru unirea Principatelor române*, Patriarhul Constantinopolitan amenința cu *anathemă*, pre Episcopatul din România, în cas, când ar adera la unire? Dar ce a mai făcut apoi Patriarhul din Constantinopol cu *Cuza I*, Domnul Principatelor române, când s'au luat Mănăstirile țerii din mâna călugărilor grecesci? Foc și pară! Și cine nu-și aduce aminte de lupta, ce a purtat Biserica din România în „*ceștiunea mirului*“ acum numai de curënd, la anul 1885?

Se mai perdem vremea apoi, lăudând și constituțiunea bisericeii bisantine?

Se mai perdem vremea apoi și cu descrierea de simoniți, jafuri, cărți de rugăciuni, pusë la oameni pe pept când mureau; ori cu împilări și depuneri de Episcopi români așa numai „*ad bene placitum*“ pr: și afurisenii din partea acestora asupra împilătorilor?!

„*Tantae molis erat romanam condere gentem!*“ Am putea dice că pre atât de greu era a o conserva! Lăsând la o parte aserțiunea lui „*Rad Tempea*“ în privința literaturii bisericesci — de pre atunci — a poporului român, se cităm pre *Papiu Ilarian*: „*Acastă unire a Românilor de preste Dunăre* cu Roma sub *Ioaninii*, — *Sineai* ar fi dorit se fi ținut drept scut al naționalității Românilor contra Slavismului și mai cu seamă a Grecismului. A arăta la acest loc literatura greacă, ce a coplesit limba românească în acelea timpuri, ar însemna se compunem un studiu separat. Urmele acelei epoce funeste se ved și astăzi chiar până și în numele de botez — ori conume: *Papadopol, Calimach, Calăstrat, Catargi, Dumitrachia — Mitrachi* Conachi (ospetar de la turcescul „*Konak*.“ Ce e mai mult, intru atăta, coplesir Grecii elementul român, în cât Românul gr.-oriental chiar aci la noi, își respunde: *Eu sum Grec!*“ — Și erăși: „*La biserică la Greci* — deși ei sunt Români, nu Greci?!...

Se mai vorbim și de conservatismul poporului român, — ce și astăzi se observă — ca o suvenire tristă remasă, de la Grecii bisantini, cu cari a fost în conesiune confesională și mai este și astăzi? — — —

Grecii, de la *Ioaninii* începând, pururea nisuit a atrage pre Români către Constantinopole, și ai face se graviteze, către răsăritul grecesc, făcându-le Constantinopolul *chiar punct de gravitațiune politic*. Dar au greșit politicii Grecii din *Fanar*, căci debilă și fără reson politică e aceea, când un popor vrea se atragă pe altul prin forță și silă, desnaționalisarea și fanaticism religios, cum făceau pravoslavnicii din *Țarigrad*. — În loc ca Constantinopolul se

¹ Vięta, operele și ideile lui G. Sineai. ed: București 1869. conf. Cron. lui G. Gabr. Sineai an. 869 et segg.

fi sciut a câștiga inimile Românilor prin o *prudință diplomatică*, — el prin o politică meschină — mai mult înstrăinarea pre Români, — și când „*Heteria*” celor șapte Greci, conta pre ajutorul românesc, — Români le răspunsă: „*Alt scop avem noi — și alt scop aveți voi!*” Grecii au contat pre ajutorul românesc, căci ei opinau că Români urgisese țre Turci — acărar păgânitate era trîmbițată de smeriți călugări bisantini. Dar, amar o păi *Ipsilanti*, și amar sau înșelat, când vedură brațul lui „*Vladimirescul*” ridicat asupra lor?!

Cu atât mai puțin aveau Români simpatia și considerare față de apusul catolic — încă din timpul regilor *Carol Robert* și *Ludovic I* (1307—1382) când în statutele și decretule acelor Regi, era inferat ritul oriental de superstițios și gentil. Er în „*Tripartit*”: „*Tolerantur pro tempore usque etc.*” Ma, chiar și Summul Pontifice avea idei sinistre despre poporul român cu rit oriental.

Poporul român însă, a stat, cu toate acestea, la el acasă, și nu și-a ales nici un punct de gravitațiune, după dișa psalmistului: „*Nu sperați în fii boierilor, de la cari nu e mântuire!*” Așa a fost poporul român și acesta i-a fost sôrtea! Românismul adevă creștinismul sêu trece prin trei epoce, foarte caracteristice și marcante în istoria sa de civilizațiune. Ele sunt: *Epoca grecismului și bisantinismului*, alături cu *epoca slavismului și epoca calvinismului și reformatismului*.

Despre epoca grecismului am vorbit, la acest studiu, de i numai în trecut; am vedut ce rol a jucat în viața poporului român, cu privire la dezvoltarea s'a *culturală, socială și politică*. Tot aceea, ce la făcut pre Român se suferă pân la mada de la acesta epocă — a fost *numai și numai* alipirea s'a de „*ritul*” acel sublim și majestos, de cât care nu mai este, și pentru care ni-am da astăzi noi și viața, de s'ar cere — deși odinori, fie iertatul *Protop, Mareu* din Sătmâr, a fost propus Românilor (gr.-cath?) un proiect de un nou rit bisericesc?!

Epoca slavică este cea mai dăunôsă pentru poporul român în genere, și a fost un rêu mare pentru limba sa bisericescă, în carea până în ziua de astăzi se afla cuvinte slavice și apoi prin limba bisericescă — încetățenite și introduse chiar

în limba națională de toate țiilele a poporului nostru. — Așa în Ardeal venira Sași și Calvinii și se apucaară se facă cărți românesce, în locul celor slavice. cum au fost *Hircher, Benkner* și *G. Racofi*. Se scie și aceea că în Alba-Iulia a esistat o tipografie românescă făcută de *Gabr. Bethlen* având de gând se tipărescă în dënza *Biblia Românescă*. Dar acesta tipografie să se fi retăcit și M. Apafi demândase Superintendentului reformat. lui *Petru Koráshnay* se o cerce. — E probabil că tipografia acesta se fi perit la a. 1659 când Turcii și Tătarii aprinseră Alba-Iulia și pre Mureșiu în sus, din mânia mare contra lui G. Racofi, care se opuse voiei sultanului, de a nu da ajutor polonilor,

În epoca slavismului, nu erau numai cărți bisericesce slavice, ci erau chiar și preoți și Episcopi — după cum se spune, că a fost chiar Metropolitul *Sava Brancovicu*?... Se vede acesta și din 2 puncte enunciate de Metropolitul (Episcopul?) Sava în Sinodul ținut la Alba-Iulia. Așa în pt. I se demândă: *Curântul lui D-zeu, care este mai de lipsă creștinilor, și ne încetaților...* și se vestescă în limba noastră, românesce! Er în pt. 8. Preoții, cari nu se nevoiesc cu românie, ci tot cu sîrbie, ... accia cu un cuvânt să se oprească de popie!...

Despre epoca calvinismului și reformatismului, ne vom dispensa a scrie mai multe, de cât recomandând celor interesați a ceti din multe alte studii făcute asupra acestei epoce, *în* cu sêmă:

1. „*Cathechismul calvinesc*” de G. Baritiu,
2. „*Instituțiuni calvine*” în biserica gr.-cath. de Dr. Grama.
3. „*Coresi, scriitoriu sau tipograf?*” de N. Sulica în „*Gazeta Transilvaniei*” pro lunile Septembrie și Octombrie,
4. „*Biserica ortodoxă în luptă cu Protestantismul. în special cu Calvinismul în veacul XVII și cele două sinode din Moldova contra Calvinilor de „Episcopul Melchisedec*” studiu de o mare valoare publicat în „*Biserica ortodoxă româna*” a. 1900, 1901, 1902.
5. „*Uniunea bisericescă a Românilor cu Reformați*” în secele XVI — XVII. Din Istoria Românilor transilvanii, ms. de *Petru Bod*. Publicațiune în fôia „*Preotul român*”. Nr. 3 și segg a. 1884 de Dr. Greg. Silasi.

S. P. Simonu.

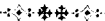
Când te ved...

Când te ved, cetind „romane”
Cu pleopele-ți în jos —
Cum 'mi placi, căci singurică
Ești romanul, meu frumos!

Când te ved, la „poesia”
Dîmbind rar și-ncetîșor,
Te iubesc, dragă Maria
Poesiă, și-al meu dor!

Eră când cetesci în ochi-mă
Al inimii mele vrut;
Atunci, ângerule, dulce
Te-aș sorbi într'un sărut.

Viorescu.

La un bal nocturn — mascat.

— In Carneval. —

Era in carneval, la un bal mascat.

Musica intona un *wals fantastic*.

Părechi pălămașe saltau prin sala mare de dans, decorată frumos.

— Ce jucător expert ești — dișe o damă ce purta un costum pepita cătră jucătoriul ei.

— Chiar din contra frumoșă mea necunoscută, îi respunse el.

— Riști de mine?

— O, nu. Mă jur! Vorbesc sincer.

— Tu vorbești sincer? Nu-ți cred.

— Cu ce pot se-ți dovedesc, ca se te conving?

— Mă tem că ăr mă voiu înșela...

— Ah! cum se înțeleg acēșta?

— Nu pot se spuī acum... E lung romanul vieții mele.

— Maș simți foarte fericit, dacă vei avea bunătate a mi- povestī. Eu încă sunt un instrument a sorții fatale.

Musica inceta.

Brat de brat se preumblau prin sala.

— Nui așa, că acuma 'mi vei satisface rugări? dișe el.

— Bucuroșă... Am iubit până la nebunie o ființă ingrată, care n'a fost dēmnă de iubirea mea.

— Ah! sōrtea egal ne-a persecutat.

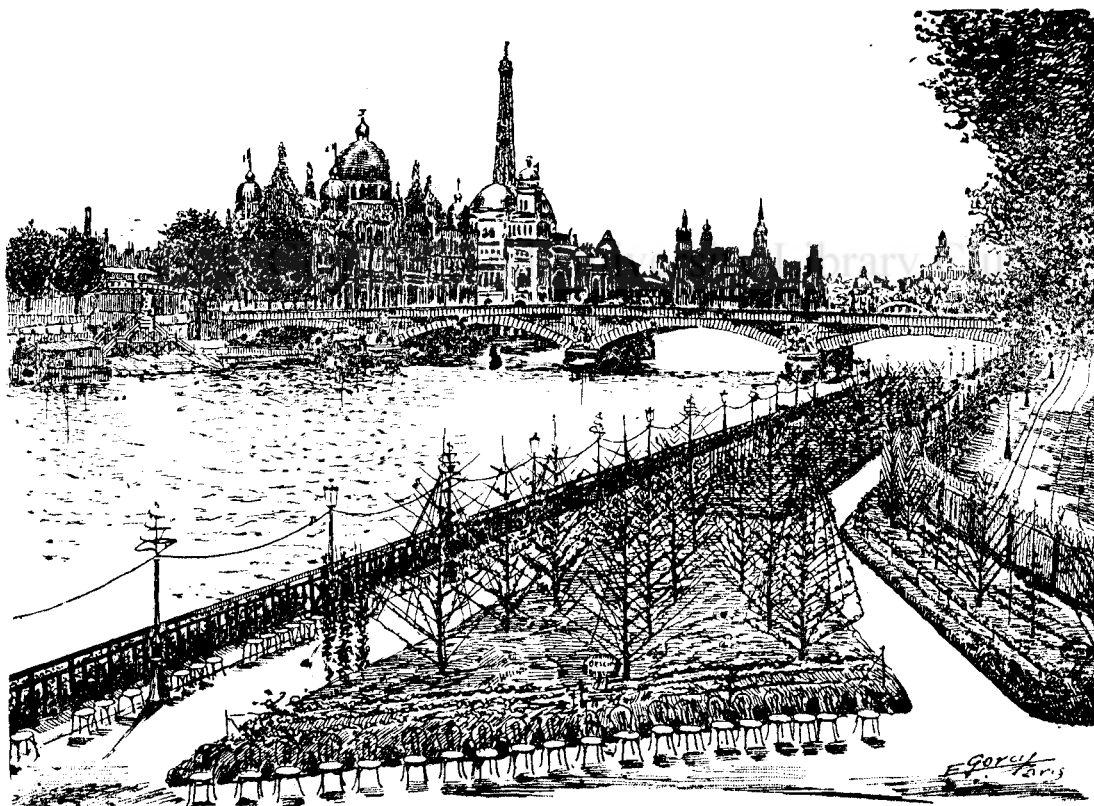
— Ce dișei?

— Și eu frumoșă mea necunoscută, mi-am jertfit viēta, mi-am jertfit viitoriul, pentru o ființă cochetă, ingrată.

— Ce destin fatal avem ambiit. Dar se trec la obiect. La prima întâlnire ce am avut cu el, mi-au declarat amor, jurēdu-mī că mă iubesc până la nebunie, că numai eu 'l pot face fericit. Vōcea lui dulce și blăjină a avut efect, căci inima mea din acel moment, incepu se bata, pentru el. După un timp scurt ne am logodit.

— Ah! măritată... Sunt nimicit!

— Acum sum liberă — deja ca ingrabă. In urma pur-

Pe marginea Senei la Paris.

tării dure a fostului meu bărbat, l'am părăsit, și am cerut divorțiu.

— 'Mī redai viēță furuoșă mea Odaliscă. Te rog continuă.

— Am gândit că voiu fi fericită. Amar inse m'am înșelat. Bărbatul meu, după ce 'mī jucă in cărți Zestrea, deveni grob și dur față de mine...

— Mișelul o intrerupse el.

— Ah! când 'mī aduc aminte, cât de mult am suferit, mă îngrozesc... Ce cugeti, nōptea întregă juca cărți, și dimineța, când venea acasă, cu fața înșiorătoare, galbēnă ca a unui mort, nimicea tot ce îi cădea in cale, mă insulta intrun mod dejositoriu...

— Miserabilul! o intrerupsē el din nou.

— Plāngeam ziua și nōptea intregă, mă rugam lui Dumnezeu, ca se 'mī imbunătătescă sōrtea nefericită. Pe iubirea mea sinceră, 'l conjuram, ca se abdică de viēței desfrānată, el inse

atuncē devenea și mai furios, și ah!... nu... pot... se... și... spuii...

Abia sfârși.

Vōceai era sacă, fără de nici un tîmbru.

— Continuă, continuă reula el tragic.

— Mă îngrozesc...

— Te rog, te conjur...

— Dicea că numai eu sunt cauza, îi sunt infidelă, că tractez amor secret... Ce insultă insuportabilă, sermana de mine, nu făceam nici un paș afară din casă...

— Scumpă necunoscută, ironia sorții egal ne-a fost dușmana. Dacă 'mī vei permite, 'ți voiu spune și eu romanul vieții mele.

— Te rog...

— Iubeam o copilă, care părea atât de nevinovată și de

simplă. Am gândit că voi fi fericit cu ea. Am luat de soție. Inse și eu mam înșelat. Abia trecu o lună după logodnă, și ea fără de a-mi spune ceva, și procura pe contul meu, toalete și pălării grozav de scumpe

— Ce risipitoare a putut fi — țise ea.

— Ziua întreagă nu lucra nimic. În tot momentul era la ferăstră cochetând cu ofițerii, căci din nenorocire visa-avis de locuința noastră era o cafenea. Când lipseam de acasă îi invita la ojină. — Cuget că am spus destul...

— Ce faptă dojenitoare pentru o femeie cu bărbat țise ea de nou.

— Tote rugămintele mele au fost zădărnice. Ea nu lua nimic în considerare. În urmă, dându-i o sumă de bani, de și nu am căpătat cu ea nici o zestre, am fost silit a-o trimite părinților ei, cerând divorțiu.

Cadrilul prim se signalisa.

— Sperez că nu ești angajată? țise el, stringându-i mâna.

— Nu, înse deorece cadrilul nu-l joc bucurăsă, mi pare foarte rău că te corlez...

— Atunci mergem în cafenea?

Peste câteva momente ocupară loc la o masă, în cafenea.

— Ce pot se procur? se adresa el, cătră în pepita.

— Eu beu șampanie.

— Fărte corect.

După ce șampania li-se servi, el, uitându-se la orologiu țise:

— Nu lipsesce mult din 12 ore. Te rog se ne luăm mascele.

— Acésta nu o fac.

— Cât esci de tirană.

— Eu?

— Da, căci mă torturezi.

— Glumesci?

— Serios vorbesc... țise el golind un păhar de șampanie până în fund... Voceați dulce și blăjină, ca a unei privighitoare ma fermecat... Voesc se ved acei ochi, ce par a fi ângeresci, se ved aceea gurita mică, cu buzele ei roșii, ca căp-

șunele, se ved acei dinți albi ca criștalul, se ved aceea față răpitoare, frumoasă ca o rosă îmbobocită, se ved acele sprincene, rotunde ca orizontul cerului, se ved acel păr, môle ca mătasa... Nu, nu mai rezista, nu-mi denega justa rugare, nu aduce senlința de mörte asupra mea, căci te iubesc, te iubesc până la nebunie.

— Mă iubesci fără de a-mi fi vedut fața? țise ea cu modestie.

— Da, te iubesc, și jur. Vocea-ți divină, cu care natura te-a inzestrat, m'a fermecat, mia luat mințile. Ah! spunem, spunem inger adorat, că și tu mă iubesci...

— O simțire necunoscută circulează în mine... Inimamî bate într'un mod necunoscut... Nu știu e numai un vis înșelătoriu ce aud?

— Nu e vis — țise el, luându-i mâna și stringând-o cu foc o acoperi cu sărutări ferbinți, pline de aur.

— Dacă întradevăr nu e vis, află, că și eu te iubesc, continuă ea.

— Ah! nu aflu cuvinte se-ți spui cât sunt de fericit... Êr acum mascele jos... Mi permiti?

— Șești cum? Ambiți te luăm deodată. Eu pe a ta, tu pe a mea.

— O! dómne, se nu înnebunesc de atâta fericire. —

După ce-și luară mascele, ca tresniți se uitau unul la altul.

— Miserabilo! țise el furios.

— Miserabile! Continua ea și mai furiosă.

.....
Musica întona un vals fantastic.

Părechii pătimașe saltau prin sala mare de dans, decorată frumos.

Ei încă dansau.

Nu se uitau unul la altul.

— Ce absurditate!... Infama, după dece ani se o revéd, și încă se-i declar amor — țise el cu amărăciune.

— Ce fatalitate!... Nam eugetut că ne vom mai revedea. Mișelul iam spus că îl iubesc — țise ea cu ură. —

Alex. Țințariu.

Doru meu.

Mie dor, se te-ntălnesc, mergând

La apă cu cofita, —

Êr eu se-ți sărut oftând,

Obrazi și gurita!...

Mi-e dor se te cuprind în braț

La crucea de cărări; —

Și se mă perd în un nesat

De dulci îmbrățișări.

Mi-e dor, mie dor și ér mie dor,

Se-ajung, ce eu aș vrea:

Se-ți dic, „măiere“ și odor!

Se-ți dic soția mea!

Viorescu.

Amintiri din Basarabia.

Ce zurbăgie 'mî pare lumea asta!... Ah!... Dămne!... Când mă gândesc la viața unui om; ea nu-e decât o luptă?... O luptă pentru existență, o luptă miselnică, căci omul luptă în continuu, pentru ași câștiga cele necesare vieții... Cu toate acestea, natura, nu l'a lăsat liber, de-a se conduce singur; adică fie-care popor după ideile sale. *Ați e liber, mâne subjugat de statul doritor de-aș mîri hotărîle și de-a 'nghîți pe cele mai mici poporê*... Dîcînd: că trăiesc la voia întimplărei, ne sciînd că mai trăiesc pe pămînt. Prin urmare, ar trebui supusă, trebuie se fie prefăcuți în sclavi, pentru ai putea exila, în S. și de-a putea se-'și populeze deșerturile vaste ale Rușiei; ér în locul lor, se aducă pe alții, care sunt deja ruși picați de-și la început au făcut parte din, cine seie ce popor?... 'Mî aduc aminte adeca vîrsta de șase anî... acești muscali m'au luat aproape, fără scirea mamei, ei mai mult m'au răpit de la sinul ei, unde am stat cele mai fericite clipe. În August, am fost împreună la primăria comunei H... fiind-că nea încunoscîntat D-l primar; aci se afla, învățatorul, preotul și câți-va cetățeni, toți erau Ruși.

— Tata, e întrebat, ce vîrste are fiul D-tale?...

— Le răspunde... 6 anî... dar bine, mîi tâlhariude!... 6 anî? tot de șase... acum tot de șase, când mai este de șapte?... — Tu veți bine, că ti-am făcut pe voia ta... l'am lăsat până la această vîrstă; apoi, de... nu mai merge, prea am călcat legile țerei; ne-e frică se nu ne pomenim pe la Siberia „Patria Românilor din Basarabia...”

— D-lor; dar pe D-văstră, cine îndresnesce, se vă exileze acolo?...

— Ce ai dîs?...

— Nu te 'ntinde mult la vorbă... căci de loc îți facem un proces, de nesupunere legilor și numai decât, vei fi trimis la „Siberia” în acele pusturî... unde sêlbaticii, aceia... te vor mânca de viu!...

— Am stat afar' și am ascultat, convorbirea... ce rîi sunt... Totul s'a sfârșit: vei merge acasă: vei spune femeii, vei spune copilului; că împăratul a hotărît să'l facă, un om învățat, pentru poporul Rus... la școlă, va fi întreținut de stat, prin urmare tu nu vei avea nici'o grijă, fii liniștit: Băietul va avea totul necesar pentru școlă... și pentru existență...

— Bietul om! plecă, acasă... istorisese copilului din nou și suspină: El nu seia nimic: Ce judecă el?!... credea, că acolo va fi tot lângă sinul mamei sale... Din când, în când repeta și el: lasă... lasă-mă, tată! că eu nu mă voi face Rus... nu-mi voi uita limba strămoșească, nu mă voi închina la Ruși — ei mă voi închina la cea mai sf. iconă, la acea, la care, mama m'a pus de am sărutat'o... Dumineca trecută în biserică: *La Isus Christos* il voi ruga în orî și ce moment se-mî ajute!!... În tot timpul, mă voi gândi la D-ta și la frățiorii ceî mai mici; din când, în când voi trimite pe mama pe la D-văstră...

— Hei! copil, ce visătoriu ești?... Și tatăl începu a plînge ascunđindu-și ochii; lacrimile îl năpădiră și fața îi era udă; ér el fără nici'o grije, îi dîse: *Parcă nu ai inimă de Român, ce ești?*... — Eu nu mă duc, ca se nu mai viu vre-odată pe aici, din contră... când mi-o fi dor de D-ta fugă, voi veni de-a colo... anume se te vîd. La aceste vorbe, tatăl începu a plînge și mai tare, copilul tot nepăsător! Ce seia el de Moscova. Totuș micuțul, din dî în dî era mai vesel ca 'ntrecut; li se părea părinților un inger ascultător... nu se mai certa cu frățiorii sîi: înainte de-a se juca, ei se sêrutau... Ce iubire frățească... ah încurînd, are să se despartă...

— Nu mai lipsea de-acasă nici un moment fără scirea părinților sîi, când lipsea, nu'l găsea de cât pe la, Măriora, ficia vecinului sîu, pe la amicii, cari erau înscriși pentru școlă Moscovită... Acum totul i se pare mai frumos: jocurile cu copii și cu fetele de sama sa, ar fi vrut se nu se mai termine nici odată!!...

Ar fi vrut, se stea dîle întregi, se nu se mai despartă de amicii copilăriei sale!!... Totul i se pare încântător!... pădurea, Zăvoiu de la móră, unde privighitorea întona cele mai melodiöse cântece ale primăverei, făcându-l de-a tatea orî s'o

aseulte; murmurul Prutului, sălcile pletose, acum erau pentru micul Ionel, ce va minuna: Cu cea mai mare plăcere la vețirea sa povestese tatălui sîu, de cele petreceri cu amicii sîi și de farmecul naturii!...

— Tatăl scose un suspin adene!...

— Ce seî faci micuțule?... natura le 'nzestreză pe toate, le dă cele trebuincioase împodobindu-le din dî în dî: așa și pe tine draguțul meu!... „D-deu se te conducă pe calea cea bună și se te ferescă de toate relele, ce-ți vor eși înainte...” D-deu se le înlătore pe toate și se-ți ajute.

— „Mama nu seia nimic: peste câte-va dîle se auđi vorbindu-se prin sat, că vor veni nîsco consuli Ruși, ca se adune pe toți copii, înscriși la școlă, și ai împărți pe la câteva orașe din Rusia; ér cei din satul H... „vor vieți toți împreună la Moscova...”

— Mama spuse cele auđite tatei; nu dîse nici un cuvînt: înse de-odată lacrimile îl năpădiră și începu a plînge, mama, desperată, mă luă în brațe, mă sărută și stringându-mă la sinul sîu repeta nîsco vorbe pe care eu nu le mai țiu minte; de odată cădu cu mine jos sermana!... mamă!!... leșinase; dar eu rideam, credeam, că se jocă cu mine... li las bocindu-se și plec se mai imi vîd amicii copilăriei mele: sara veniu târziu, m'accepta cu masa gata. Când intra în casă, le dau „*Bună sara*...” mă sărută pe rînd și șed la masa între dînsii; frații coialalți strigau: pe ei de ce nu-i sărută?... Ce!... numai pe mine; cine sunt eu?... și începu a plînge...

În sfârșit ora se apropie; cu toate că m'am enleat sara târziu, mă scol de dimineță, imi dau ceva se mînc, le sărutai mîna și plec iarăși prin sat apoi pe la móră. M'am întalnit cu toți amicii, ne jucărăm puțin; ér după o pauză, ne sărutărăm cu voluptate de iubire, luându-ne „*bună dîua*...” ne vom revedea după orele 10. Sosese un tren, mașina de-departe scote un șoer lung și înăbușit, vine-n gară: după ea erau vre'o 20 de vagoane, mă uit la ele, o mulțime de copii pe la ferestrele lor, plîngeau privind la lume și mai ales la cei de pe peronul gării. Sermani!!... mulți repetau suspinînd, c'o voce tremurîndă: ah!! Dămne!!... Dămne!!... unde vor se ne ducă. — Mai privesc încodată și vîd, că mamele lor lipsesc; acum vîd, că m'am înșelat amarnic!... plec cătră casă se spun tatei, mama, era la bucătărie; tata-mî dîse: se nu-i spun nimic, căci e așa de slabă în căl pîte se leșine iarăși. Trenul plecă din comuna H... la pîtra ore sara; în acest timp, așa de scurt, eu mă jucăiu cu frățiorii și cu surorile mele, mă sărutam din când în când, și îi sfătuiaim:

„Fiți ascultători, iubiți-vă, ca nescoc frați.”

Sperarea, ce se născuse în sufletul meu, că va merge și mama, acum s'a sdrobotit. Nu seiu, ce-oi mai fi lucrat până la ora de despărțire?... dar când am aflat, m'am bocit și eu destul... totul a fost înzedar!...

Ora plecării, se apropie din ce, în ce; un sunet de clopot s'aude; anunță sosirea unui tren de la nord și după sosirea sa în gară, trebuie se plecăm peste-o oră.

Frății mei, simțiră, că ne vom despărți și după ce-i îmbrățișai de mai multe ori, îi sărutai, ah! ultima sărutare fu, că începărăm toți a plînge. O tristă mîhnire mi-a coperea sufletul meu sdrobotit, mai ales, că lăsam frații și amicii mei de-o dînioră și mă gîndeam la cei din Moscova, cum trebuie se i fac pretini?... Totul, fu gata, mașina șoeră, parcă sunt lacrimi de drum, numai ostenesce, ce putere mare are?... În acest moment fatal mă gîndeam la D-deu, repetând vorbele „*D-deule, ajută-mă*...” Sărutai mîna părinților, mă sêrutară și ei pe mine și începură a plînge, ca și când aș fi murit!... Mă suiu în tren, un vagon cu zebrele de fer, ca la cei mai marii criminali, sau, cine seie ce arestant aș fi fost eu, cu conșolarii mei?... Nu puteam se mai vîd pe nimeni. Din nou se aude șuerul; mașina-mî pare, că se mișcă 'ncetul cu 'ncetul, până iș iea sborul obișnuit: la o cotitură, voi se mai privesc odată satul, ce folos!... nimic nu se mai vedea, decât gara, și mulțimea de lume, pe care'o lăsasem pe peronul gării, mă gîndeam,

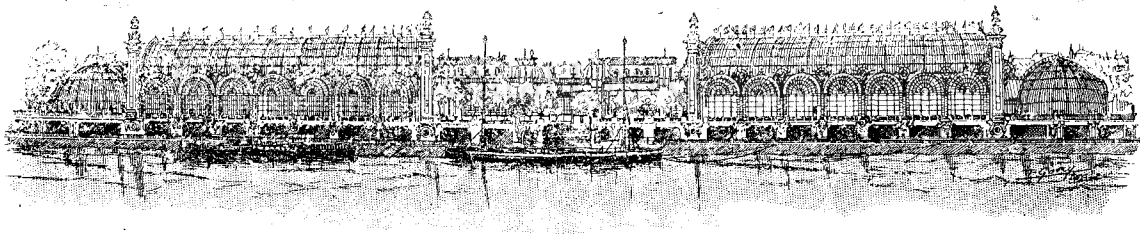
pöte se fie și ai mei o acolo?... Indată scot o batistă roșie din buzunar și încep a flutura cu ea în dreapta și în stînga, cei cari mă priveau și fiind departe... departe de mine, luară și ei exemplul meu. Aste fluturări de batistă, au fost ultimele mele vorbe cu părinții și cu cei din satul meu natal care, erau zdrobiți de durerile despărțirii. La 12 ore, mașina, sbură prin deșerturile Rusiei,  r eu departe... departe de-ai mei, mă g ndeam la cele mai fericite zile din copilăria mea!... Acum ajuns printre străini, g ndurile triste mă sugrumau și sufletul mă dore amarnic fiind segetat de tirania rusescă!...

— Sunt 2 zile de drum amicilor!... și n'am ajuns încă la locul hotărît de acești despoți, cari vor se ne  nghița limba... „vor, se ne facă Ruși...” Ah! D mne de ce nu se mai întorc acele vremuri?!... Vremuri,  scunse în noianurile întunerecului, sunt uitate de-at tea secole. Unii de prin satele, mărginașe, satului meu, iată-i acuși se dau jos pe la g rî; aci îi sprîjonă gardă de soldați Ruși îi  ia în mijloc și merg cu ei spre oraș, îi v d pl ng nd și uit ndu-se înapoi. Ce triști mai sunt?... Ah! D mne! parcă ar fi sosit timpul morților să se întore  de la gr p !... Dar limba Rom n ? — — Nu se mai aude de loc... numai limba Rusă; limba n str  e desprețuită cu totul, nu se mai vorbește de c t, de convoiul tinerimei, cari peste, c țva ani vor deveni Ruși... „După o paușă de 20 minute plecarm și noi și după 4 ore, iată-ne în gara Moscovei: garda ne privește, ne  ia și ne duce spre oraș... La intrarea n str  în oraș o mulțime de copii R. ne eșiră înainte; toți erau roșii la față, ca cele mai frumoșe rose, nu șeau, care e cauza cu ei începură se facă o mulțime de gesturi tiranice, ar t ndu-ne spre

r sarit o casă învălită, care era acoperită cu țiglă înegrită de ploia at tor v cur , ce s'au scurs p n  acum!... Apucarm la dreapta, pe un bulevard umbrît de nisece pomii b tr ni care-șî împreunaser  ramurile gârbovite, mi se păreau că rup; rup din c nd, în c nd se audea un sc rt it jalnic, produs de v nt, care bătea aș  de îngrozitor,  c t arborii se plecau la dreapta și la st nga, parcă stau gata să se  ia la luptă...  ncetul, cu  netul, iată-ne la porțile casei nóstre unde Rusul iș pusese g ndul se ne pregătescă viitorul nostru; care este at t de periculos pentru noi  c t ne înghite, cur nd... O curte de zid, înaltă înfășura casele;  r pe ici colo! o mulțime de tei, salcani, cireși, ulmi și plopi, cari iș  naltau v rfurile truf se în sus;  r peste ele, rosteau în sbor o mulțime de pasări, cari-mi erau cu totul necunoscute, din cauza despărțirii. Intrarm în l ntru iarăși o mulțime de pomii stufoși, cari aruncau o umbră uriașă;  r din distanță,  ndistanț , c te-o canapea, pe fie-are se afla scris, numele băieților, cari fuseseră conduși de tirania barbar , de-ai face se uite totul și de-ai preface în Ruși. Ce souvenir! trist!... O mulțime de strade mici pe sub pomii, mergeau p n  la ușă: de unde se vădu îndată eșind un om b tr n, c'  barbă uriașă, și nisece plete de păr, cari erau date de la frunte spre ceafă: o mulțime de profesori; n șce figuri de  meni f rte înfiorătoare pentru mine; ei urnau pe director paș cu paș. M  g ndeam: de acum încolo, ei vor fi pentru mine instructori cei mai tirani, căci ei mă vor face se uit totul...

Sara se apropie...

I. Țigărean.

Palatul Horticulturii la Expoziția din Paris.

Cum se prind ginerii.

— Schiță de petrecere. —

Vinul de colorea gravatului strălucea în pocale, în pipe ardea un tutum aromatic și totuși, D-șeu seie pentruce, nu ne simțeam bine.

Se întelege, dealt dat  D-I Cristache, aș  între pocale, afla ce-șea mai reușite anecdote, dar acum era într'  dispoziția de tot melancolică. Trebuia se-i scoți cu cleștele vorba din gură. C te-odată arunca numai c te-o reflecție rece, plină de am raciune:

— Nu plătesce lumea asta o ceapă degerată!

— Omul sărac e al doilea drac!

— Toți sunt mișei!

Noi doi totuși facem excepție! îi d seiu zimbund.

— Am vorbit despre tineri! Despre ficioiri! Toți is mișei! Toți t lhar!

M nios goli un păhar de vin, ca și c nd ar fi voit se-șî  ncece năcazul. Apoi continuă în ton mai liniscit.

— Șciți c ți fl m nđi umblă în casa mea. T n tinerimea întregului oraș; casa mea e un adevărat restaurant, despre fete dic c s dr gute și plăcute, mulțimea de perde-vară le face curte nesf rșit, le joc  de neînchipuit, trimit flori peste flori, seren ri (asta mai merge), dar... dar de c ș tori  nici vorbă!

 nb tr nesc tóte trei pe capul meu! Nu-i scandal? Imi prăpădesc tot, fără că se-mi  iee barem o fată de nevastă! Asta totuși e obrăznicie! Nu e aș  pretine?

— Hm, b tr nule, în diua de ađi e greu se te m riș fără zestre! De ai avea bani c t de pușini! Sau bar m se ered  că ai!

— M ! Strigă D-I Cristache voios, am o idee!

— S'auđim!

— Fetele se vor mărita!

— Dacă le vor lua, la t t  întimplarea.

— Le vor lua! Și ție  o pot mult mi!

Mi-ai făcut lumină în creți.  i fac se creadă că sum bogat!  i prind! Un plan sublim!

 n general nu l'am ținut sublim de loc. Pentrucă  meni nu cred aș  ușor. Mai ales cei ce voiesc să se c ș toresc  Sunt vulpi șirele D-Ior!

— Eu voi fi și mai șiret! Ca și c nd mi-ar fi în m n  cei trei gineri! „*Tout le trois!*” Joe sigur.

Am zimb t v đind entuziasmul D-lui Cristache și tot planul nu l'am luat în serios. Precurs nu l'au luat nici fetele în serios, la început!

— Se faci se creadă, Tată că D-ta ești bogat? E greu! Durete toți șciu, toți sunt în curat cu starea n str  materială. Salariul D-tale e un secret public și de altundeva de unde ai c știga bani?

— Vă veți mărita! Punctum!!! Totul trebuie făcut numai cu minte dr guteilor.

Drăguțele șopoteau între ele și sau unit toate în aceea, că: Tata începe așa perde mintea.

— Dar ve-ți sei voi ținea secretul?

— Ca mormântul.

— Atunci ascultați!

Fetele pôte au aflat de bun planul fiindcă între risete voioase, îl îmbrățișau, îl sărutau de abia stăpânându-și bucuria.

— Tată dragă! Ești cel mai cu minte tată de pe întreg rotogolul pământului!

— Măne mă duc la notariul public! S'a și dus. Notariul public, care în parantez fie și, era falnic de minciună și de vorbe goale în orașelul acela, — îl ascultă pe D-l Cristache cu cea mai mare mirare.

— Mă, Cristache, vrei se-ți faci testamentul? Vorbesci serios? Dar pentru D-șeu, cum vrei tu se faci testament, dór...

— Dór afară de salar n'ai nimic. Așa e că asta ai vrut s'o ții? întrebă D-l Cristache surizând.

— Așa și se D-l notariu turburat.

— Cu toate acestea am despre ce face testament. Dar știu mie nu-mi place se mă faleșc. Apoi și spre greutate, dacă știu omeni că ai bani! Dar în urmă trebuie se te gândești și la mórte. Ascultă numai te rog...

Domnul Cristache scósse din busumar o hârtie și începu se cetească.

— 50 de acții per 200 florinți dela fabrica de întăreală din Fiume. N-ri 81150—81200. Dela Cassa de păstrare „Carpatină” 10 acții... și așa mai departe.

Notariul public rămasă mut de mirare.

— Tu așa stai? Ne mai audți! De nime!

— Șei, am făcut o speculație bunicică la bursă!

— Și de ce se faci testament? Poți împărți acțiunile și așa. D-l Cristache se lovi peste frunte.

— Veți la asta nici nu m'am gândit! Cum își perde omul capu, când îl ajunge puțin noroc.

„Buciumul” local, în numărul din urmă, publică la locul prins între noutăți, că pre D-l Cristache cetățean de frunte al orașului l'a ajuns un noroc ne mai audți... Folosindu-se înțelepțesce de stările financiare a câștigat o avere aprópe de un milion...

Notariul public în aceeași și dimineața alergă cu fața îngrijată la D-l Cristache:

— Jur, că nam spus numai nevestei mele.

D-l Cristache îl dojeni blând, apoi îi arată **deciarațiunea**, pe care o și trimise foii, în care desminte scirea publicată despre el.

— Nu mă pot espune, ca se mă omórá pentru câteva sute de florinți.

După o lună s'a prezentat primul pețitor. Apoi frumos, pe rând, al doilea și al treilea.

D-l Cristache le-a spus la toți:

— Eu nu pot da fetii mele nimic! Nici țic că după mórte nu veți erezii ceva, dar acum nimic: —

Tinerii au declarat sərbătóresce, că lor le trebuie domnișórele; nu reflectăzá la zestre.

— Dórá, dórá il va lovi pe bătrán binefăcátórea gută diceau în sine și atunci vom avea bani.

Guta binefăcátóre întârzie mereu cu toate că ginerii beau desperați cu bătránul, că dórá, dórá se va întâmpla ceva.

Numai cât D-l Cristache e tare și astăzi și: Fetele sau măritat, punctum!...

Trad. de Porumbel.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

SCRÎ MĚRUNTE.

Cursurile pentru ucenici în București se vor începe la 15 Octomvrie óra 8 sara și se vor continua în fie-care Lună, Marți și Vineri între órele 8—10 sara.

— **Vifore pe mare.** Pe Marea-de-nord s'a prăpădit în săptămána trecută, când cu viforul, care a ținut câteva zile, 40 de corăbii. Chiar și în portul dela Hamburg au naufragiat 13.

Bateria monetelor. Până acum s'au bătut 3 mil. 840.630 bucăți de 5 cor., 60 mil. de 1 cor., 54 mil. piese de 20 bani, 72 mil., piese de 10 bani, 26 mil. 399 693 piese de 2 bani 59 mil. 409.443 piese de un ban.

Atentat asupra unui preot În 23 Octomvrie s'a întâmplat un atentat în catedrala Sf. Ștefan din Viena. Un preot slugea tocmai la altar, când de-odată un domn s'a aruncat asupra lui și a început să-l sugrume. Atentatorul era profesorul pensionar, Dr. Arndt, care suferă de mania persecuției. Cu mare greutate au putut ómenii din biserică să-l scape pe preot din mâinile nebunului.

Postă cu vapor. De câte-va zile trei furgóne cu vapor (marí automobile) sunt întrabuinate de către direcțiunea postelor pentru adunarea în Paris a scrisorilor din cutii. Încurând tot serviciul se face va cu asemenea automobile.

Deslegări de gâcituri.

Gâcitură de șach de Aneta Vlas din numărul trecut e:

Româi dară sănătósă,
Îți țic și mă duc.
Adio a mea frumósă,
De dor mă usuc.
Gândesce dar la mine,
Și nu mă uita!
Căci eu vai pentru tine
În veți voui ofta!
Tu' pleci de lângă mine,
Te smulgi din al meu brat
Când eu de lângă tine,

Nu pot se mă despart.

Adio, dar iubite!

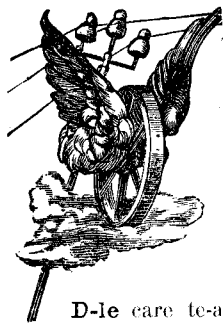
Te rog nu mă uita!

Adio al meu dorite!

Că-ți jur voui fi a ta!

A deslegato bine: Dómnele și D-șórele: Lucretia Mathe Chirales; Roza Lobonțiu, Alba-Iulia; Turcsa, Mimi Cămpian Gherla; Emilia și și Alesandrina Nicolescu, Mesterhára; Aurelia Tamas, Erdöd.

Domni: Th. A. Bogdan inv. Bistrița; Ioan Pampu inv. Alba-Iulia; Ioan Micu inv. Dragomérfalva; Nic. Coroiu Ponoréanul preot, Ponoré; Aurel B. Gajia stud. filosof, Clușiu; Simeon Cămpian Gherla.

POSTA * * *

* * * REDACȚIUNEI.

—007—

D-le care te-ai mutat sub nr. 19 în Brașov te rugăm se ne scrii și numele deórece ai uitat se te subscrii și nu-ți putem satisface cererei.

Domni abonenți cari încă nu și-au achitat abonamentul pe semestul II, precum și Domni restanțieri de pe semestrul I, sunt rugați se binevoiască cu întórcerea postei a și-l achita.